

gennem Forandring i Grundloven eller i Valgloven, ved hvilken adskilligt kunde rettes.

Madsen-Mygdal: Forleden Dag behandlede vi to Lovforslag, som i Henseende til deres Forhistorie havde Lighed med dette, idet de havde været til 1ste Behandling i Fjor og vare blevne henviste til Udvalg, uden at man var kommen videre end midt i Udvalgsbehandlingen. Nu vare vi forleden fra alle Sider enige om at indskrænke os til en Henviisning til vore Udtalelser i Fjor. Jeg havde Grund til at vente, at noget lignende var sket i Dag med dette Lovforslag, og var derfor bestemt paa i Dag under Henviisning til mine tidligere Udtalelser kortelig at anbefale det paa det bedste og at udtale Haabet om, at det maatte lykkes at komme til Ende med Sagen. Min Forventning er imidlertid ikke gaaet i Opfyldelse, idet den foregaaende Taler er kommen ind paa navnlig et enkelt af de Spørgsmaal, der vare fremme i Fjor. Hans Udtalelser som Helhed tage gik jo ud paa, at han ikke kan være med til dette Forslags Gennemførelse, medmindre det kommer til at række videre end nu. Han forundrede sig over Forslagets Fremkomst i Fjor og endnu mere over, at det var fremkommet igen i Aar, uden at der var taget Hensyn til Udtalelserne i Fjor om det bestaaende Misforhold mellem Land og By i Henseende til Valgretten til begge Tingene. Han holder paa, at der bør øves fuld Retfærdighed, og kan være med til at øve Retfærdighed paa dette Punkt, naar der ikke samtidig begaas Uretfærdighed paa andre. Men han mener, at man ved at vedtage dette Forslag alene begaar en Uretfærdighed mod de mindre Købstæder, hvor der kun vælges een Valgmand af hver Vælgerklasse, og mod Landkommunerne, hvor der ogsaa kun vælges een Valgmand. Dette drøftede vi i Fjor, og jeg skal kun gentage, at hvor der kun vælges een Valgmand, er almindeligt Flertal det samme som Forholdstal, og der begaas ingen som helst Uretfærdighed ved, at Flertallet tager denne ene Mand. Naar det ærede Medlem forundrer sig over, at Forslaget ikke gaar videre og ikke tager Hensyn til Misforholdet mellem Land og By med Hensyn til Valgretten til begge Ting, kunde jeg fristes til at sige, at det forundrer mig; at det ærede Medlem vil nævne den Slags Ting i denne Forbindelse. Det kan dog vel neppe være hans Mening — ja, jeg ved det jo ikke, men vil fore-

løbig ikke tro det —, at han vil rejse en Grundlovskamp, at han vil have Grundloven forandret i dette Øjeblik? Thi de Forhold, han berørte i sit Foredrag, kunne ikke ændres uden ved en Grundlovsbestemmelse. Men skulle vi indlade os paa noget saadant i dette Øjeblik, er der ingen, der ved, hvor vi føres hen. Saa kan der være mange andre Ting, man ønsker ændrede i Grundloven, og saa frygter jeg, at den nogenlunde rolige Forhandling, som for Øjeblikket er raadende i begge Ting, vil faa en brat Ende. Jeg i alt Fald vil finde det meget ubelejligt og uhensigtsmæssigt nu enten af den ene eller anden Grund at gaa til en Grundlovsforandring. Jeg skal derfor ikke komme ind paa nogen videre Undersøgelse af det af det ærede Medlem berørte Misforhold mellem Land og By, men skal kun sige, at jeg for mit Vedkommende ikke vil være med til at rejse nogen Forhandling om Forandring i Grundloven paa dette Punkt. Hvis det ærede Medlem altsaa fastholder sin Anskuelse, er det det samme som at standse Lovforslaget. Jeg vil imidlertid haabe, denne Anskuelse ikke maa finde Flertal i dette Ting, men at det maa kunne lykkes at faa denne lille Sag, som dog er saa retfærdig og rimelig i alle Maader, tilendebragt.

Hey: Jeg kan ganske henholde mig til mine Udtalelser ved Sagens Behandling i Fjor, hvor jeg i Overensstemmelse med det ærede 1ste Medlem for 3die Kreds (Tolderlund) henlede Opmærksomheden paa det uheldige Forhold mellem Købstædernes og Landets Repræsentation. Jeg nævnte den Gang, at den ærede Finansminister i det andet Ting havde berørt dette Forhold, og det er jo glædeligt, at Regeringens Chef i Gaar i Folketinget ogsaa har vist, at han har sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Dette Forhold er af en saadan Natur, at man ikke skulde synes, at det kunde berede Vanskeligheder at faa det rettet, hvis der ikke netop blev rejst Vanskeligheder af en saadan formel Natur, at det kunde være uoverkommeligt at komme over dem. Naar man skal holde sig til Grundlovens Forskrift, at Folketingskredsens Antal skal være omtrent efter Forholdet 1 for hver 16,000 Indbyggere, synes det unægtelig næsten at lade 5 være lige, naar man finder sig i, at der er mange Folketingskredse, hvor Tallet er mere end det dobbelte, ligger mellem 30 og 40,000, ja, der findes endog en enkelt Kreds med 45,000. Men ogsaa med Hen-